

opmærksom paa, at i et af de Vædringsforslag, vi have stillet, nemlig det under Nr. 10 angaaende Snekastningspligten, have vi, idet vi karakteriserer Snekastningspligten, udtryktlig stillet et Par Ord ind, som forebygge alle Banstueligheder i saa Henseende. Det hedder nemlig der: „Snekastningspligt er det efter Sogneraadets Anvisning“ osv. Deraf følger, at Snekastningen er stillet saaledes, som han formentlig bør være stillet. Han er kommunal Bestillingsmand under Sogneraadet og har at følge dets Anvisning. Jeg tror derfor ikke, at der kan være Tale om nogen Banstuelighed. Det er en Selvfølge, at Sogneraadet kan bestemme, at de og de Folk skulle tilføres, og at Tilførselen skal ske gennem Snekastningen. — Ved § 17 gjorde det ærede Medlem et Par Bemærkninger med Hensyn til de to sidste Vinier om Mærkningen. Om jeg forstod ham ret, var det hans Mening, at det ikke var nogen nødvendig eller hensigtsmæssig Bestemmelse. Der staar der: „i fornødent Fald skal der, saasnart Snekastning har gjort en Veis Retning utkjendelig, drages Omhu for, at denne betegnes med isinesalbende Mærker“. Jeg tror ikke, at Bestemmelsen kan undværes. Der kan nemlig tænkes Forhold her i Landet, og det gjælder navnlig for de flade Hedeegne, hvor Veiene vel i og for sig ere farbare, og der heller ikke er nogen Frygt for, at man skal kjøre fast i Sneen, men hvor Veiene dog kunne være saadan udglattede ved et tyndt Snelag, at man ikke kan se at følge dem, medmindre de ere afmærkede. Jeg tror, at jeg hermed i det Væsentlige har besvaret de Bemærkninger, der ere fremkomne, og jeg skal derfor indskrænke mig hertil.

Chr. Nielsen: Efterat have hørt den høitærede Indenrigsminister, finder jeg Anledning til en Henstilling til det ærede Udvalg, da jeg har forstaaet Ordføreren saaledes, at § 6 vil blive taget under fornuftig Overveielse og Behandling i Udvalget, mulig ved en Konference med den høitærede Indenrigsminister. Den høitærede Ministers Udtalelser gik i Hovedsagen ud paa at beholde § 6, som den er. Jeg vil meget henstille til det ærede Udvalg at tage lidt nøiere under Overveielse, om det ikke vilde være heldigere, om Hartkornet af Kommunalbestyrelsen blev lagt til Grund for Snekastningsbestatningen i den Kommune, hvor Vedkommende bor, og Hartkornet er. Det vil efter min Formening, efter mit Kjendskab til Forholdene være det mest Naturlige og det mest Praktiske. Naar en Kommune ansætter Snekastningen efter Gaardens Hartkorn og efter det Arbejde, der har været, er det ikke sikkert,

at det passer i en anden Kommune. Man kunde tænke sig en større Gaard delt mellem to Kommuner, hørende til to forskjellige Amtsraadsdistrikter; Amtsraadsdistrikterne kunne have affattet forskellige Regulatorer, og der vil altsaa komme en Uoverensstemmelse til Stede. Jeg billiger ganske, hvad den høitærede Minister sagde, at naar man skal tage Assurance og forskellige andre Forhold i Betragtning, kunde det gjerne være, at man kunde komme til at gaa en større Hartkornsbetragter for nær i den Kommune, han bor, forsaavidt han har det overveidende Hartkorn i den anden Kommune; men det vil kun undtagelsesvis blive Tilfældet. Jeg maa derfor tilraade, at Udvalget vil tage det under Overveielse at holde paa, at den stedlige Kommunalbestyrelse fastsætter Snekastningen efter det Hartkorn, der ligger i Kommunen. Dette vil jeg, som sagt, henstille til det ærede Udvalg at tage under Overveielse.

Grifftrup: De af mig fremdragne Anker have faaet en Besvarelse saa kort, som det næsten kan lade sig gjøre. Jeg paa- skjønner den høitærede Ministers Udtalelse om den meget omtvistede § 10, men den var ikke tilstrækkelig for mig til at faae Klarhed over dette Forhold. Efter mit Skjøn er og bliver Paragrafen usforstaaelig, saa længe den er affattet, som den er, og ganske fornuftigt, tror jeg, det er gjort af den ærede Ordfører, naar han ganske lod den ligge. Jeg tænker derfor, at den vil blive taget under nærmere Overveielse mellem anden og tredje Behandling. Jeg fastholder fremdeles, at naar man læser og sammenholder disse to Stykker, er og bliver Paragrafen usforstaaelig. Jeg skal forlade dette, det har ikke videre at betyde. Jeg skal kun bemærke lige overfor den ærede Ordfører, at det, han fremdrog om Afvisere under stærkt Snekastning, navnlig paa Veiene ude i Hedeegne, kan have sin store Betydning. Denne Antik skal jeg selvfølgelig frakalde, saa meget mere som man maa lægge Vægt paa Begyndelsen af Stykket, hvor der staar: „i fornødent Fald“; men dette: „i fornødent Fald“, hvormed Stykket begynder, vil jeg ikke have forstaaet saaledes, at det skulde være altid og for alle Veie, at denne Bestemmelse skal gjælde. Dette: „i fornødent Fald“ maa forstaaes saaledes, at Bestemmelsen kun gjælder for de Veies Vedkommende, hvis Retning ikke kan ses eller skjælnes, naar der falder Sne. Hvad angaar Bestemmelsen om Forholdet mellem Hartkorn, Assurancefum og Folkehold skal jeg ikke forbyde mig deri. Jeg tænker, det er Noget, som vi ikke kunne komme til Klarhed over her i Salen, det hører jo egentlig hjemme i